

gens oprindelige udspil. Og derfor kan vi ikke udelukke, at regeringspartierne reelt vil bruge disse såkaldte forsøg til at forberede det endelige opgør med et aktivt statsligt engagement og ansvar for arbejdsmarkedspolitikken.

Hvad er så i øvrigt vilkårene for disse forsøg? Er ideen, at landets største kommuner bliver C-centre, hvorefter store dele af arbejdsmarkedspolitikken reelt er kommunaliseret gennem en ministerbemyndigelse?

Forsøgene må som minimum afgrænses f.eks. gennem et loft over antallet af arbejdsløse, der udsættes for dette forsøg, og der må og skal være en geografisk, politisk og størrelsesmæssig variation. Det håber jeg at ministeren vil interessere sig for, og så kan vi jo om et par år slås om erfaringerne med et forsøg frem for en skjult politisk manøvre legaliseret gennem en ministerbemyndigelse uden begrænsninger.

Her er vi jo så ved det andet afgørende problem i lovforslaget, for står vi virkelig med et lovforslag, der skaber et arbejdsmarkedssystem for fremtiden, og som magter de arbejdsmarkedspolitiske udfordringer? Høringssvarene giver ikke regeringen håb, og Socialdemokraterne kan ikke kompensere for regeringens ensomhed.

Lovforslaget respekterer ganske enkelt ikke det vilkår, at arbejdsmarkedet er ligeglad med kommunegrænser, uanset at de kommuner, vi får i fremtiden, er større. Lovforslaget mangler ganske enkelt grundlæggende forudsætninger for, at vi fremover kan anvende arbejdsmarkedspolitikken som et meget centralt instrument i en økonomisk politik, hvor formålet er høj og stigende beskæftigelse og en sund samfundsøkonomi.

Jeg skal ikke undlade at nævne, at det netop var en effektiv national arbejdsmarkedspolitik, der så flot bidrog til, at vi i 1990'ernes Danmark fik en sund samfundsøkonomi, fik skabt over 200.000 ordinære job, fik reduceret antallet af støttede job betragteligt fra 1993 til 2001 og fik øget uddannelsesindsatsen blandt arbejdsløse i et sådant omfang, at vi ikke fik flaskehalse, at vi kunne fastholde lav inflation og skabe den sunde samfundsøkonomi, som ikke engang den nuværende regering helt har formået at ødelægge.

Men det skal åbenbart ændres nu, og det kan blive dyrt: Svækkede strukturalistiske redskaber og en svagere sammenhæng mellem det, der sker i de enkelte jobcentre – det, de konkret gør – det regionale led og den nationale strategi. For i stedet for stærke og aktive arbejdsmarkedetsregioner, som dimensionerer og prioriterer indsats-

sen, foreslår regeringen regioner, hvis arbejdsopgaver nærmest er en hybrid mellem en politimester og en brandchef på arbejdsmarkedet.

Kl. 15.40

De nye regioner skal først og fremmest føre tilsyn med de knap hundrede kommunalt afgrænsede A-, B- eller C-centre. Det er deres rolle som politimester, for de skal føre tilsyn, og rejses der problemer i forhold til de enkelte jobcentre, skal de sende beskeden over til ministeren, der så er dommer i sagen. Dernæst udstyres regionen med en brandchef, der skal slukke brande på et lokalt eller regionalt arbejdsmarked, når flaskehalsene truer eller større virksomheder gennemfører massefyringer eller lukninger. Det er ganske enkelt for uambitiøs en rolle at tildele de nye regionale arbejdsmarkedsråd.

Jeg ved godt, at der så også i lovforslaget er sat midler af til, at man skal kunne gennemføre indsatser mod flaskehalsene, men lovforslaget fortæller jo intet om, hvor ambitiøst man vil gå til værks her. Så vi vil i udgangspunktet sige, at det er uambitiøst, og at det er for uambitiøs en rolle at tildele de nye regionale arbejdsmarkedsråd.

Flaskehalse bekæmpes effektivt ved, at de ikke opstår, fordi arbejdsmarkedspolitikken i tide sikrer arbejdsløse og beskæftigede de bedste kvalifikationer til jobskift. Når virksomheder gennemfører massefyringer eller helt lukker, så er det bedste våben et velfungerende arbejdsmarked, der efterspørger arbejdskraft. Med det, regeringen foreslår, svækkes den strategi, og det var vel at mærke den strategi, der gav succes i 1990'erne.

Derfor er det andet og meget store problem i lovforslaget, at regionerne mister deres mulighed for at sikre en effektiv, forebyggende og fleksibel arbejdsmarkedspolitik på tværs af kommunegrænserne og med udgangspunkt i et regionalt arbejdsmarked.

Hvis lovforslaget vedtages uden ændringer på dette punkt, risikerer det danske arbejdsmarked reelt ikke at kunne levere den beskæftigelsesfremgang og den fleksibilitet, som er så afgørende for, at vi kan fastholde en aktiv arbejdsmarkedspolitik som en central del af den økonomiske politik.

Denne kritik deles af faglige organisationer, den deles af arbejdsgivere, den deles af en lang række andre, og jeg forstår simpelt hen ikke, at ministeren vil lovgive på trods af så mange kvalificerede råd om at lade være.